

Arrest

nr. 102 323 van 3 mei 2013
in de zaken RvV X / IV en RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 25 en 28 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaten W. VANDEVOORDE en E. DE RUDDER van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren in Lahore (provincie Punjab). Op uw twaalfde verhuisde u naar het dorp Khokhar Garbi, eveneens in Punjab.

U vreest problemen met Malik Nadar. Uw familie heeft ongeveer zestien jaar geleden gronden van hem gekocht en begon deze te bewerken. De transactie van deze gronden werd echter nooit officieel geregistreerd. Bovendien eiste Malik Nadar extra geld. Omdat uw familie dit niet wilde geven, werd er een zaak tegen jullie gestart. In 2005 werd een vonnis geveld en werd er bepaald dat jullie geen recht hadden op deze gronden. Sindsdien heeft Malik Nadar jullie bedreigd. Ondanks deze bedreigingen konden jullie verder van de gronden profiteren, omdat er ondertussen een beroepsprocedure was aangespannen en jullie via deze procedure het recht hadden verder van deze

gronden gebruik te maken. In november 2008 werden u, uw vader en oom wel gearresteerd in verband met deze zaak. Na enkele dagen werden jullie vrijgelaten, omdat jullie hadden beloofd de grond te verlaten. Korte tijd daarna werden jullie terug gearresteerd, omdat jullie deze belofte niet zijn nagekomen. In september 2009 werden u, uw vader en oom een derde keer gearresteerd. Na vijftien dagen werden jullie vrijgelaten. Uiteindelijk, toen u en uw broer niet thuis waren, drong Malik Nader jullie huis binnen. Hij schoot uw vader en uw oom dood. Uiteindelijk heeft Malik Nader zich zelf aangegeven en werd hij een tijd vastgehouden in de gevangenis. Bij gebrek aan bewijzen werd hij vrijgelaten. Op 2 januari 2012 heeft Malik Nadar uw broer beschoten. Hij werd gewond naar het ziekenhuis gebracht. In februari 2012 bent u naar Lahore gegaan, waar uw oom woont. Daar zijn Malik Nader en zijn manen u ook komen zoeken. U was evenwel niet thuis toen ze naar het huis van uw oom kwamen. Om verdere problemen te vermijden, werd er besloten dat u het land diende te verlaten. In maart/april 2012 bent u Pakistan ontvlucht.

Op 16 april 2012 bent u in België aangekomen. Op 17 april 2012 heeft u een asielaanvraag ingediend. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u een "First Information Report" (FIR) voor, opgesteld door de politie en een vertaling van deze FIR.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) stelt dat u er niet in slaagde om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken, en dit omwille van volgende redenen.

Ten eerste dient het CGVS op te merken dat u geen enkel begin van bewijs aangaande uw identiteit en nationaliteit aanbrengt. Nochtans is een bewijs van identiteit een essentieel element van de asielprocedure. Op een kopie van een FIR na legde u daarenboven geen document neer waaruit zou blijken dat uw asielaanvraag werkelijk heeft plaatsgehad. In alle redelijkheid kan echter worden verwacht dat u de door u ingeroepen problemen kan staven met de nodige documentatie. Te meer u nog in contact staat met uw familie (CGVS, p. 2).

Ten tweede wordt de geloofwaardigheid van uw relaas ondermijnd door uiteenlopende en incoherente verklaringen. Zo verklaarde u tijdens het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 19 april 2012 dat u een eerste maal werd gearresteerd in juli 2009 en na drie uur werd vrijgelaten. U stelde nog diezelfde maand een tweede keer te zijn gearresteerd en drie dagen te zijn vastgehouden (vragenlijst CGVS, punt 3.1). Tijdens het gehoor op het CGVS beweerde u daarentegen dat u eind 2008 een eerste maal werd gearresteerd en na drie dagen werd vrijgelaten (CGVS, p. 12 en 13). U stelde dat u een tweede keer gedurende vijf dagen werd vastgehouden (CGVS, p. 15). Dergelijke uiteenlopende beweringen laten toe vraagtekens te plaatsen bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Verder zegde u op de DVZ tijdens het invullen van de vragenlijst dat Malik Nadar de politie heeft omgekocht en zo op vrije voeten kwam (vragenlijst CGVS, p. 3. 5), terwijl u tijdens het gehoor op het CGVS stelde dat hij werd vrijgelaten en vrijgesproken omdat zijn schuld niet kon worden bewezen (CGVS, p. 19). Over het moment van deze vrijlating legde u bovendien incoherente verklaringen af. U beweerde dat hij kort na de dood van uw vader – die op 6 januari 2010 zou zijn vermoord – werd gearresteerd, nadat een periode van vijf dagen borg was verlopen en nadat hij zichzelf had aangegeven. U voegde toe dat hij in 2011 vrijkwam, maar u kon aanvankelijk niet preciseren wanneer in 2011 hij dan wel vrij kwam. U zegde vervolgens dat hij vier maanden werd vastgehouden waarna hij vrijkwam op borg (CGVS, p. 7 en 10), wat niet te rijmen valt met een vrijlating in 2011. Toen er vervolgens naar meer precisering werd gevraagd, bleek u hiertoe niet in staat (CGVS, p. 10). U bleek evenmin een duidelijke indicatie te geven over het moment dat de man die u vreest werd vrijgesproken. U stelde initieel dat hij niet werd vrijgesproken (CGVS, p. 10). Later paste u deze verklaring aan en beweerde u dat hij wel werd of zal worden vrij gesproken. U kon evenwel geen details geven over het moment van de vrijpraak van Malik Nadar. U had geen idee van het jaar of de datum (CGVS, p. 19 en 20). In alle redelijkheid kan evenwel worden verwacht dat u dergelijke datum toch kent en hierover onmiddellijk en duidelijke informatie kan verschaffen, aangezien Malik Nadar aan de basis van uw problemen zou liggen.

Voorts verklaarde u tijdens het invullen van de vragenlijst dat u na de vrijlating van uw Malek Nadar ondergedoken heeft geleefd, wat u ontkende tijdens het gehoor op het CGVS (CGVS, p. 25). Niet alleen ondermijnt dergelijke uiteenlopende verklaring verder de geloofwaardigheid, het is bovendien uiterst bedenkelijk dat u ondanks het feit dat uw vader en oom door Malik Nadar werden vermoord omwille van deze grond en ondanks de eerdere problemen met Malik Nadar, toch nog gedurende een jaar op de betwiste gronden zou hebben verbleven. Dit geldt des te meer aangezien het door u gevraagde uitstel om de gronden te moeten verlaten niet meer werd verlengd na eind 2009 (CGVS, p.

10, 12 en 18). Toen u met deze bedenkelijke bewering werd geconfronteerd en gevraagd hieromtrent wat meer duiding te verschaffen, bleek u hiertoe niet in staat (CGVS, p. 20).

Bij confrontatie met voornoemde uiteenlopende verklaringen kon u geen afdoende verklaring bieden: u beweerde dergelijke verklaringen niet te hebben afgelegd en dezelfde zaken te hebben gezegd zowel op de DVZ als het CGVS (CGVS, p. 24 en 25). Dit blijkt echter niet uit het verslag van DVZ, dat u voor akkoord ondertekende.

Voorgaande vaststellingen brengen de geloofwaardigheid van uw verklaringen dan ook in het gedrang. Verder wordt de ongeloofwaardigheid van uw relaas bevestigd door enkele bedenkelijke en oppervlakkige verklaringen. Zo stelde u dat er een eerste vonnis in 2005 werd gevelde, maar kon u niet preciseren wanneer in 2005 deze eerste gerechtelijke beslissing viel (CGVS, p. 6), ook dit is opmerkelijk. U bevestigde dat uw familie tegen deze beslissing een beroep indiende, maar herinnerde zich al evenmin wanneer uw familie dit beroep zou hebben ingediend (CGVS, p. 11). U kon evenmin preciseren voor welke rechtbank uw familie deze procedure heeft gestart of welke magistraat in deze beroepsinstantie zetelde (CGVS, p. 12).

Verder dient te worden opgemerkt dat u verklaarde dat Malik Nadar een bijkomende 250.000 roepies vroeg, maar dat u in het geheel niet kon preciseren hoeveel uw vader reeds had betaald voor de betwiste grond, noch had u enig idee hoe deze 250.000 in verhouding stond met dit betaalde bedrag (CGVS, p. 4 en 5). Later voegde u toe dat uw vader op zijn beurt 300.000 roepies eiste van Malik Nadar, maar waarop die 300.000 dan wel zou zijn gebaseerd, bleek u in het geheel niet te weten (CGVS, p. 13).

Vervolgens stelde u dat Malik Nader u in Lahore is komen zoeken, maar ook op dit punt bleef u erg op de vlakte. U stelde dat ze met vier waren, maar had geen idee welke dag van de week ze zijn gekomen, of op welk tijdstip van de dag. Gevraagd naar verder details hierover zegde u hier verder niets meer over te weten (CGVS, p. 23).

In het licht van voorgaande vaststellingen kan geen geloof worden gehecht aan uw persoonlijk asielrelaas en kan u de status van vluchteling niet worden toegekend.

Het enkel voorleggen van de FIR van het incident begin 2012 vermag niet voorgaande vaststellingen te wijzigen. Om enige bewijskracht te hebben, dienen de door u voorgelegde documenten te worden ondersteund door consistente en geloofwaardige verklaringen, hetgeen in casu echter niet het geval is. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat Pakistaanse documenten een uiterst relatieve bewijswaarde hebben (zie hiervoor bijgevoegde informatie in het administratieve dossier).

Tot slot erkent het CGVS dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Pakistan. Daar u niet uit deze regio komt en daar u geen vrees diende te koesteren voor extremistische elementen of uw autoriteiten, staat niets uw terugkeer naar Pakistan in de weg.

Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de samenvoeging

Tegen de voormelde beslissing van de commissaris-generaal, met referte 121440, werd beroep aangetekend bij verzoekschrift van 25 februari 2013 door advocaat W. VANDEVOORDE en gekend bij de Raad onder dossiernummer 120 161. Bij verzoekschrift van 28 februari 2013, ingediend door advocaat E. DE RUDDER en gekend bij de Raad onder dossiernummer 120 378, werd eveneens beroep ingediend tegen voormelde beslissing. Beide verzoekschriften hebben dezelfde bestreden beslissing tot voorwerp. In het belang van een goede rechtsbedeling is het aangewezen beide beroepen, gekend onder de dossiernummers 120 161 en 120 378, wegens verknochtheid samen te voegen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschriften

3.1.1. Middelen

In het verzoekschrift van 25 februari 2013 voert verzoeker een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Verzoeker herhaalt de feiten aan de basis van zijn asielrelaas en betoogt dat er in de bestreden beslissing weinig of geen motivatie is terug te vinden in verband met de vrees van verzoeker.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen. Verzoeker voegt aan het verzoekschrift een nieuw stuk met vertaling toe. Het betreft een First Information Report (FIR) dat de verklaringen van verzoeker weergeeft die hij heeft afgelegd op het lokale politiebureau na de moord op zijn vader en zijn oom.

In het verzoekschrift van 28 februari 2013 betoogt verzoeker in een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) dat het neerleggen van documenten ter staving van het asielrelaas geen verplichting is. Met betrekking tot de verschillende tegenstrijdigheden beperkt verzoeker zijn verweer tot het bevestigen van één versie van de tegenstrijdigheden. Hij stelt dat de vergissingen te wijten zijn aan eenvoudige vertaalfouten en het niet meedelen van bepaalde details te wijten is aan stress voor het gehoor, ingebakken wantrouwen ten aanzien van de overheid en opgelopen trauma's in het land van oorsprong. Verzoeker besluit dat zijn asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, geeft verzoeker vooreerst een theoretische uiteenzetting over de subsidiaire beschermingsstatus. Vervolgens wijst hij op de voortdurende mensenrechtenschendingen in Pakistan. Hij stelt dat de lokale autoriteiten niet bij machte zijn op te treden tegen de gewapende conflicten en aanslagen, waarvan ook de burgerbevolking het slachtoffer is. Volgens verzoeker is uitwijken naar een andere regio binnen Pakistan evenmin een optie aangezien het land op politiek en militair vlak onstabiel is. Deze situatie blijft tot op de dag van vandaag voortduren en is een algemeen bekend gegeven zodat ook het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen hiervan op de hoogte dient te zijn, aldus verzoeker. Ter staving van zijn betoog citeert verzoeker een aantal passages uit het jaarrapport 2012 van Amnesty International waar de actuele situatie in Pakistan wordt beschreven. Verzoeker meent dat hieruit duidelijk en ontegensprekelijk blijkt dat wanneer hij zou terugkeren naar Pakistan, er een reëel risico is op ernstige schade en hij zich niet onder de bescherming van de lokale autoriteiten kan, of wegens dat risico, wil stellen.

In een derde middel, afgeleid uit de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), herhaalt verzoeker na een theoretische uiteenzetting omtrent de toepassing van artikel 3 EVRM zijn uiteenzetting zoals verwoord onder het tweede middel, namelijk dat voortdurende schendingen van mensenrechten in Pakistan trieste realiteit zijn, dat de lokale autoriteiten niet bij machte zijn op te treden tegen de gewapende conflicten en aanslagen waarvan ook de burgerbevolking het slachtoffer is, dat uitwijken naar een andere regio binnen Pakistan evenmin een optie is aangezien het land op politiek en militair vlak onstabiel is en dat deze situatie tot op de dag van vandaag blijft voortduren. Verzoeker stelt dat hij door de afwijzing van zijn asielaanvraag de facto wordt gedwongen het Belgisch grondgebied te verlaten, waardoor hij zich zou blootstellen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in Pakistan, waardoor artikel 3 EVRM wordt geschonden.

In een vierde middel, afgeleid uit de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoeker aan dat de motieven die ten grondslag liggen aan de bestreden beslissing, gelet op de elementen van het administratief dossier, niet deugdelijk zijn, gezien zij feitelijk onjuist zijn en falen naar recht en, dienvolgens de bestreden beslissing niet kunnen dragen. Verder blijkt volgens verzoeker uit de motivering van de bestreden beslissing dat deze beslissing niet zorgvuldig werd voorbereid. Er worden geen nieuwe documenten aan het tweede verzoekschrift gevoegd.

3.2. Beoordeling

3.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.2.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker asielrelaas berust op de problemen die hij en zijn familie hebben ondervonden ten gevolge van een grondconflict. *In casu* gaat het om het louter gemeenrechtelijke problemen die geen enkel verband houden met één van de vijf vervolgingsgronden zoals bepaald in artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker komt om deze reden dan ook niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus.

3.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van oordeel dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

De Raad stelt vast dat hoewel dit een essentieel element is in iedere procedure verzoeker vooreerst geen begin van bewijs neerlegt omtrent zijn identiteit of nationaliteit en hij dienaangaande geen aannemelijke verklaring heeft. Verzoeker brengt geen begin van bewijs bij omtrent zijn reisweg en toont derhalve niet aan wanneer hij zijn land verlaten heeft en evenmin wanneer hij in België is aangekomen. Verzoeker verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij zijn identiteitskaart en paspoort heeft achtergelaten in Pakistan. Verzoeker diende in redelijkheid het belang van deze documenten te onderkennen nu hij er van uit kon gaan dat de autoriteiten van het land, waar hij de bescherming van het vluchtelingenverdrag wenste in te roepen, van hem zouden verlangen de door hem gestelde identiteit, nationaliteit en gevolgde reisroute zo mogelijk met documenten te onderbouwen (artikel 4, tweede lid van Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004). Het ontbreken van identiteits- en reisdocumenten, zonder dat daarvoor een aannemelijke reden aanwezig is, ondermijnt de geloofwaardigheid van het asielrelaas (RvS 15 juli 1992, nr. 40.037; RvS 5 juni 2001, nr. 96.146).

Voorts blijkt verzoekers asielrelaas doorspekt te zijn met tegenstrijdige verklaringen. Zo situeert verzoeker zijn eerste arrestatie bij de Dienst Vreemdelingenzaken in juli 2009 terwijl hij deze op het Commissariaat-generaal al einde 2008 plaatst. Over de vrijlating van Malik Nader verklaart verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat voornoemde de politie omkocht en hij op deze wijze kon vrijkomen terwijl verzoeker bij het Commissariaat-generaal hierover verklaart dat voornoemde werd vrijgelaten wegens een gebrek aan bewijzen. Over het ogenblik dat deze persoon vrijkwam legt verzoeker evenmin eenduidige verklaringen af. Bij het invullen van de vragenlijst verklaarde verzoeker dat hij na de vrijlating van Malik Nader ondergedoken leefde terwijl hij dit tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal dan weer ontkende. Verzoeker geeft voor deze tegenstrijdigheden geen enkele verklaring. Het louter vergoelijken en minimaliseren van de tegenstrijdigheden of de loutere bevestiging van één versie van de tegenstrijdige verklaringen is onvoldoende om de tegenstrijdigheid te herstellen. De tegenstrijdigheden hebben geen betrekking op details maar betreffen de kern van het asielrelaas zelf zodat hierdoor afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid ervan.

Het bijkomend stuk dat verzoeker bij het verzoekschrift van 25 februari 2013 toevoegt, wijzigt niets aan het voorgaande. Niet enkel kan door het ontbreken van ieder begin van bewijs van verzoekers identiteit niet worden nagegaan of dit stuk wel degelijk betrekking heeft op verzoeker, het blijkt bovendien slechts een fotokopie te zijn waaraan alleen al om deze reden geen bewijswaarde kan worden gehecht. De Raad hecht immers geen bewijswaarde aan kopieën omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te fabriceren zijn (RvS, 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS, 25 juni 2004, nr. 133.135).

Om deze redenen hecht de Raad geen geloof aan verzoekers asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker bijgevolg niet aannemelijk dat er

zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) blijkt uit de bestreden beslissing dat het Commissariaat-generaal erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. De bestreden beslissing besluit dan ook terecht dat aangezien verzoeker niet uit deze regio komt en hij geen vrees dient te koesteren voor extremistische elementen of voor zijn autoriteiten, niets zijn terugkeer naar Pakistan in de weg staat.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X/ IV en RvV X/ IV worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie mei tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER